

מסורת הש"ס

(א) לעיל ד, (ב) לעיל עא; לקמן קה, (ג) ז"ל רבא, (ד) עירובין (נא, (ה) ז"ל רבא, (ו) כרימות יג: שטות כד: ימות לה, (ז) ז"ל שאון, (ח) כמ"ל: כ"ג: דלן, (ט) ויניין מוס' לעיל ד: ד"ה אלא א"ר יוסף ומוס' עירובין נא. ד"ה זרק ומת,

הנהגות רב"ח

(א) רש"י ד"ה קטטה אחר וכו' וכונו, י"ב ע"ל בזה ה סוף ע"ל:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה והוציאו דאמר דבליעתו היו תחת ע"ל יא ע"ל מ"ה: לא עמוד: בא"ד וחשיב מונח ב"ה. ע"ל דף ו ע"ל מ"ה המס:

מוסף רש"י

חובא סוף ומסכת

מוסף תוספות

א. דהוי עיקר החיוב. מוס' הלא"ה. ב. ולא נחביון לזרק שם. מוס' הלא"ה. ג. וא"כ הוי במקום ארבע. ע"ל. ד. שרצונו שיאכלנו הכלב או שישורף היצן בכבשן. מוס' לעיל ד: ה. דהיה ליה למיתני ואם הוציאו חיוב. מוס' יעמוד לו. ו. חמא לרי' מאיר מה ענין אכילה אצל שאר חטאות ולא אתו בהדי הדדי בדשאר חטאות מחייב בהנאת גורנו ובשבת בעיני הנהגה בתוך מעיר, דנמוך זו היה יכול לומר אם עשה מלאכה בשבת חיוב. מוס' יעמוד לו. הילכך נראה לפרש דהנכא. מוס' הלא"ה. וא"ת מה שר"י חזק לענין אכילה דהא לא אתו בהדי הדדי דחיוב אכילה בהנאת גורנו והוצאה לא מחייב עד עד דניח גופו דהנהגה בעיני, וי"ל דאכילתו זו הנתחו וכו' וא"ת מ"מ לא אתו בהדי הדדי דחיוב אכילה חל בבית הבליעה דחיוב הוצאה לא חל עד דנחת במעיר וי"ל. עומק' על גהנון כמקומות י. נסס מוס' תלמוד. ו. הוציא דיו לכתוב ב' אותיות וכתבן כשחור מחלף חיוב. מוס' לעיל יא. ו. והבא נמי בליעתו זו היא הנתחן. מוס' הלא"ה. ט. א. הוי מן מקום פטור דכיון דהוי ברשות הרבים. מוס' הלא"ה. ט. ולא מוס' לבני רשות הרבים. מוס' הלא"ה. ויני' מהש"ל.

רבינו חננאל

הזורק ונוכר לאחר שיצאת מידו שריא שבת, קטטה אחר או קטטה כלב או שנשרפה פטור כו'. נמצא דמותרנין אינו חיוב כו' ונראה טעם זה. ופריך רבה כי שבתה מתחלת המלאכה עד תשלום המלאכה בשונג. אבל אם היתה לו ידיעה אחר שגגה קודם תשלום המלאכה, (ועלמיה) בידיעה פטור, כדתנן עד [שתחת] תחילתו וסופן שגגה. ודיקתני מירשד דמותרנין דקתני הזורק ונוכר לאחר שיצאת מידו, קטטה אחר פטור וכן אכל קטל וכן אם נשרפה פטור, טעמא מאי פטור משום דלא נעשת מחשבת הא עם נהא במקום שהיתה מחשבתו בעת שזרקוה. חיוב הוצאה שנוכר לאחר שיצאת מידו, הנה היתה לו ידיעה אחר שגגה וחיוב. ופריך רב כהנא סיפא דקתני עד שתחת תחילתו וסופן שגגה אתאן ללכתא ומנא. פי' קנה קטור בחוט

ארוך כשיזרקנו לא יאבד אלא מושך בחוט והוא נמשך אחריו, כי האי גונא בעינן תחילה וסוף שגגה שאע"פ שזרקו כיון שזוכר קודם שינחו יכול להחזיר. אבל כגון אבן שכיוון שיצאה מידו אינו יכול להחזירה אע"פ שנחה אחר זכירתו חיוב. ודחינן לכתא ומנא איתא בידו לכל [ו]אגידו בידו אינא זריקה. ופריך רב כהנא כגון שזרק זה הקנה לעשות חבורה, וקמ"ל עד שתשעה חבורה נמשכת שגגה. ונראה טעם זה. ופריך רבה כי בעינן תחילה וסוף שגגה במעביר אבל בזרק לא, ודישא דהא מותרנין בזורק. ואקשינן עלה והא כי קתני זה הכלל כל חיובי חטאות כו' אוריקה הוא דקתני. ונראה דרבה. ופריך רבא מותרנין דתני קתני, חזא הזורק ונוכר לאחר שיצאת מידו אע"פ שנחה במקום מחשבתו פטור, ודאם לא אלא נוכר וקטטה אחר או כלב או נשרפה פטור ולא תאבעידא מחשבתו. ור"ה (דריבא) [דנרבא] והא דרב אשי נמי לא איפריכו, מיתר רב אשי דיק הוי כיון דמותרנין כוליה לעניין שונג היא, דבבא ודישא קתני ונוכר, ומציענא נמי הזורק לעשות חבורה ונוכר, ובסיפא כולל זה הכלל כל חיובי חטאות כו'. הילכך מותרנין כולה בשונג היה לא לענין כח היא, אלא חסורי מחסרה והכי קתני הזורק ונוכר לאחר שיצאת מידו וקטטה אחר או כלב או נשרפה פטור, ולא תחת כונון שחור ושבת אבל לא חזר ושבת פטור שכל חיובי חטאות אין חיובין עד שתחת תחילתו וסופן שגגה. **פירגא** דרבה ורבא בשתי אמות בשונג וכו' אמות במזיד וכו' אמות (בזורק) [בשונג], ולא איפרישא בהדיא אי בזורקי [ארן] במעבירי היא. ודברי הכל [ארן] כפולגותא דרבין גמליאל וחכמים פליגי, דרנן הכותב ב' אותיות בבי' העלימות נחתא בבשרית ואחת בין הערביים, רבין גמליאל מחייב וחכמים פוטרי, ואילו התם כתב אתה אחת חטא שחור בהכלם אחד ונחת לו שריא שבת

בתנאי' הוורק. בשונג: ונוכר. שהוא שבת: **מאחר שיטסה**. האנן מידו וקודם שנתנו: **קטטה אחר**. קס"ד לאחר שזוכר זה קטטה אחר הוי להו שנים שעשאוה וכונו (א) שנעקר ממקומו וקבל או שקלטת כלב צפיו דלא הוא הנחה דבעינן מקום ד' פטור: **גב' ופרנין** הא

נחה. לסוף ד' צרה"ר חיוב ואע"ג

דנוכר צין עקירה להנחה והא קמי סיפא זה הכלל כו'. **סיפא**. דקתני עד שמהא תחלתן וסופן שגגה: **אסאן לנסא ומיסנא**. לכתא עך קטן שכפוף ראשו וזרין לממורים נושא"ס דרדורים של יין שמתוצין אותו שגני עקלים שהדרדורים תלויין בזה משני יזיד החמור ומחזרים צו הדרדורים שיזינון או חל ע"י **ומסנא**. חבל. כלומר לא מיתוקמא סיפא אלא בזורק לכתא הקשור בחבל קטן כדרכו ואחוז החבל צידו וכשנוכר היה צידו לאחוז החבל ולעכב זריקת הלכתא שלא תנוח הלכך מחילתו שונג וסופו מיד פטור

אבל זרק צרור וחסך שכשנוכר אין צידו לעכב כוליה שונג הוא ונוכר דקתני צרשא אשמעינן כדומא דלף על גב דנוכר לא מייפטר מחטאת אלא"כ קטטה אחר או כלב: **ופרנין לנסא ומסנא אוגודו צידו**. ואפילו כוליה מילתא שונג לא מייחייב דאין כאן זריקה: **נגון שנסונין לעשום חצורה**. בתחלתו בשגגת שבת ונוכר עד שלא נעשית החצורה ולעולם צלכתא ומיתנא וכגון שנמתיין לעשות חצורה כו' דלאי משום זמירה הוא דמיפטר שהיה צידו להחזיר נמלא

סופו וזון הא לא נוכר חיוב ואע"ג דלגדו צידו דמיוציה לאו משום זריקה הוא אלא משום חצורה: **הא צהדיא קטני** לה. צממתנין זה הכלל ע"כ למילתא אחריתי אתא: **אלא אמר רבא**. זה הכלל למעביר ארבע אמות

צרה"ר ונוכר קודם שהעבירו ד' אמות אלא שהיה צידו לעמוד במקום שזוכר אכל זורק לא מייפטר צמירה: **והא כי קטני זה הכלל אוריקה פני** לה. **דאיירי** לעיל מנייה בזורק לעשות חצורה ואי סתם זורק זה מייפטר צמירה **היכי מתני גבי זה הכלל: אלא אמר רבא**. רישא מילי מילי קמני לה ומרמי קמני הזורק ונוכר אי נמי לא נוכר וקטטה אחר כו' והדר תני כללא לאתויי מעביר: **חסורי מחסרה וכו'**. ולעולם חלא קמני: **שחור ושבת**. קודם שנתנו דהוה ליה מחילתו וסופו שגגה ואשמעינן נוכר דנחה לא לרצותא דלע"ג דהואי ידיעה צינמתי' מייחייב דלע"ג ידיעה לחצי שיעור דהיינו (א)כאין צידו להחזיר: **ה"ג של חיובי חטאות כו'**: **איסמר צ' אמום בשונג צ' אמום צמוד צ' אמום בשונג רבה אמר פטור רבא**

אמר חיוב. שמי אמות צמוד שזוכר לאחר שמי אמות ראשונות וחזר ושבת צב' האחרונות: **דר"ג** לקמן צפרק הצווה: **הסס דמי שיעורא בשונג גמר**. הכותב צ' אותיות צב' העלמות דמחייב צה ר"ג צאות השניה נגמר השיעור ואף הוא בשונג אבל ההא צבתי אמלעניות שהן צמוד נגמר האחרונה ואולי לא במעביר וסמי אמלעניות מויד: **שונג הוא**. שצרי אין צידו לעכבה וכיון שחזר ושבת חיוב צלל דלא נצמדי: **מלאכה עד שעת הנחה** שהיה לקוף וצשונג: **אלא מעטצירי**. וכוין וצידו לעמוד צסוף (א) אמות האמלעניות אשתכח דגמר שיעורא צצמדי: **הסס הוא דצידו**. שלא לחזור ולכתוב השניה הלכך כי חזר ושבת הוא לה שגגה אחריתי ולא נגמרה לקמייתא: **אבל הכא אין צידו**. להחזיר כשזוכר דמפרש ואולי בזורק הלכך כולה חלא שגגה היא ומר אמר חלא ומר אמר חלא **ולא פליגי: צפי כצנשן**. ונשרפה צשלהצב: **הכא דקא מיווין**. מחשבתו משויא ליה מקום דהא אמשציה: **אכילה אחס**. זית אחד: **ד' חטאות**. משום חלצ משום נותר משום אכילת יוה"כ משום טומאת הבוקר ואכל קדש: **ואשם מעילות**. דלפילו הוא כהן צני אימורים זו הוא: **אף אם סיפס שצב כו'**. ומשום יוה"כ לא מייחייב צהוצאה דקסבר אין עירוב והוצאה ליוה"כ (וימא טו: א): **אינו מן השס**. אין חטאת זו משום אכילה אלא משום הוצאה: **ואמאי**. מייחייב משום הוצאה לדברי הכל

הא אין דרך להוציא צפה: מחשצטו. שצריך לאוכלה צהלימות ואחשצב להוצאה זו צפיו: **הדרן עלך הזורק**

לרבנן דפטרי תתם, ואילו התם לעניין הכותב ב' אותיות בבי' העלמות היה צידו שלא לכתוב את שניה, וכיון שחזר ושבת אין השניה מצטרפת עם הראשונה, אבל הכא כיון שזרק יבש וזריקתו ללכת שש אמות, כיון שאין צידו להחזיר את הזורק ואקבע מהן בשונג, אע"פ שיש ביניהן שתיים שחייב בשונג הרי ארבעה מצטרפות וחיוב עילתן. ורבא לא מחייב אבל אורוק דהא ארבעה תתם הוא וצידו אבל הכא לאו צידו, ואילו מעביר בידו הוא. ויתאול לררבה דפטרי במעביר, ויתאול לררבה דמחייב בזורק. **רבא זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן** כיון שחזר אוקימנא כיון שהן היתה מחשבתו מעיקרא לנוח בפי הכלב או בפי הכבשן, ומותר דקתני קטטה אחר או כלב או שנשרפה פטור ביולא איכוון לכך ומשום דלא נעשית מחשבתו הוא דפטור. ואע"ג דבעינן עקירה ונחתה במקום ד' ופי' הכלב אין בו ד', כיון דאחשביה ליה חלא כאלו אית ביה ד'. ומסייע עלה לרב ביבי מהא דתנן בכריתות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב חלב אוכל אכילה אחת וחיוב כו', קתני מיהא שאם הוציאו ואכלו חיוב ואע"פ שלא תניחו צ"י מקום (ו), אלא כיון שחזר עקרו ונתיחו בתוך פיו חיוב. ואקשינן והא אין דרך חיוב הוצאה בכך, כלומר אין דרך החיוב אלא בעקריה במקום ד' ונחתה במקום ד', אלא כיון דאחשביה לאחזריה בפיו מחשבתו משיר לפיו כאלו מקום ד' על ד' הוא. ה"י כיון דאחשביה לפי כלב או לפי הכבשן מחשבתו משויא ליה מקום. ולא פליגי רבנן עליה דר"ם שחיוב אלא כן אמרו לו אינו [מן השס, כלומר מי מניין ד חטאות אכילה, אבל הוצאה לאו משום אכילה חיוב אלא משום הוצאה, ובהחזויא תפילין נמי אמרינן דכיון דאחשביה הוה ליה מקום: **הדרן עלך הזורק**

הזורק פרק אחד עשר שבת

קב.

סיפא אתאן לאכתא ומירתא. אכל רישא מיירי צלא לכתא ומיתנא ויה"ה אפילו צלא נוכר פטור כיון שקלטת כלב או נשרפה והא דנקט נוכר לאשמעינן דלפילו צנוכר דוקא קטטה כלב או נשרפה פטור משום דלא נחה הא נחה חיוב: **אלא אמר רבא במעביר**. והוא דצחורה איירי צלכתא ומיתנא

ואין ר"י יודע למה הוצרך להשמיענו היא דצחורה מנה לי צחורה מה לי מעביר וכן לרצא דקאמר תרמי קמני אמאי תנא ההיא דצחורה כיון דתנא דמ"ט: **רב אשי אמר חסורי מחסרה בו'**. אין זה המש חסורי מחסרה דמשנה כמו שהיה שנויה יא לפשן כן אלא כדי לפרשה קאמר צלשון חסורי מחסרה: **ובמבאי אי בזורק שונג הוא**. אע"ג דכי גמר שיעוריה צמוד גמר מ"מ כיון דצמיתלת זריקה"ה הוי שונג ואין יכול להחזירה ובהנחה נמי שונג הוא חשיב כאלו מתחלה ועד סוף הוא חלא חלה שגגה:

אמר רבא זרק בפי צבא. ל"ג ונחה צפי כלב דנחה משמע מעצמה^ב כדא"ר יוחנן צפ"ק (לעיל דף ה.) זרק חפץ ונח לתוך ידו של צמירו חיוב ומסיק דקמ"ל אף על גב דלא אמשציה לדיה^ג והכא מסיק דקא מכיון ומחשבתו משויא ליה מקום^ד ט: **רבי מאיר אומר אם היתה שבת והוציאו בפינו בו'**. פי' צקוקטס דלהכי נקט אם היתה שבת^ה למשום יוה"כ לא מייחייב דאין עירוב והוצאה ליוה"כ ולא הוא מסקנא הכי צפרק אמרו לו (כרימות דף יג.) דלדחו דכדי רפרס שהיה מפרש כן ומסיק דנקט שבת כדי להרצות צחטאות ולחייבו אף משום שבת (ויוה"ס): **והוציאו בפינו חיוב**. יכולה

^וצוליעתו הוא הנחה אע"פ שמהלך כדאמרין (לעיל דף פ.) לכתובין זו היא המחמת^ו ואע"ג דפיו למעלה מ' ואינו רחצ ד"ט צטל הוא אגב רה"ר ולא דמי לצוכיאר צריעה דלאמר צריס פריקין (לעיל דף טו:) צצמקוט פטור קא אזיל דהסס מקום צציעותו הוה טפי' ודמי לטרסקל דלאמר צפ"ק (דף ה.) דלמטה מ' הוי רה"ר והכא אפילו למעלה מ' צטל אגב רשות הרצים ועוד דמעביר למעלה מ' כלמטה^ז ומשעיר מונח צרשות הרצים:

הדרן עלך הזורק

והוציאו בפינו חיוב. יכולה^ז צוליעתו הוא הנחה אע"פ שמהלך כדאמרין (לעיל דף פ.) לכתובין זו היא המחמת^ו ואע"ג דפיו למעלה מ' ואינו רחצ ד"ט צטל הוא אגב רה"ר ולא דמי לצוכיאר צריעה דלאמר צריס פריקין (לעיל דף טו:) צצמקוט פטור קא אזיל דהסס מקום צציעותו הוה טפי' ודמי לטרסקל דלאמר צפ"ק (דף ה.) דלמטה מ' הוי רה"ר והכא אפילו למעלה מ' צטל אגב רשות הרצים ועוד דמעביר למעלה מ' כלמטה^ז ומשעיר מונח צרשות הרצים:

הדרן עלך הזורק

הא אין דרך הוצאה בכך אלא כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום הכא נמי כיון דקא מיכוין מחשבתו משויא ליה מקום:

הדרן עלך הזורק

אמר חיוב. שמי אמות צמוד שזוכר לאחר שמי אמות ראשונות וחזר ושבת צב' האחרונות: **דר"ג** לקמן צפרק הצווה: **הסס דמי שיעורא בשונג גמר**. הכותב צ' אותיות צב' העלמות דמחייב צה ר"ג צאות השניה נגמר השיעור ואף הוא בשונג אבל ההא צבתי אמלעניות שהן צמוד נגמר האחרונה ואולי לא במעביר וסמי אמלעניות מויד: **שונג הוא**. שצרי אין צידו לעכבה וכיון שחזר ושבת חיוב צלל דלא נצמדי: **מלאכה עד שעת הנחה** שהיה לקוף וצשונג: **אלא מעטצירי**. וכוין וצידו לעמוד צסוף (א) אמות האמלעניות אשתכח דגמר שיעורא צצמדי: **הסס הוא דצידו**. שלא לחזור ולכתוב השניה הלכך כי חזר ושבת הוא לה שגגה אחריתי ולא נגמרה לקמייתא: **אבל הכא אין צידו**. להחזיר כשזוכר דמפרש ואולי בזורק הלכך כולה חלא שגגה היא ומר אמר חלא ומר אמר חלא **ולא פליגי: צפי כצנשן**. ונשרפה צשלהצב: **הכא דקא מיווין**. מחשבתו משויא ליה מקום דהא אמשציה: **אכילה אחס**. זית אחד: **ד' חטאות**. משום חלצ משום נותר משום אכילת יוה"כ משום טומאת הבוקר ואכל קדש: **ואשם מעילות**. דלפילו הוא כהן צני אימורים זו הוא: **אף אם סיפס שצב כו'**. ומשום יוה"כ לא מייחייב צהוצאה דקסבר אין עירוב והוצאה ליוה"כ (וימא טו: א): **אינו מן השס**. אין חטאת זו משום אכילה אלא משום הוצאה: **ואמאי**. מייחייב משום הוצאה לדברי הכל

הא אין דרך להוציא צפה: מחשצטו. שצריך לאוכלה צהלימות ואחשצב להוצאה זו צפיו: **הדרן עלך הזורק**

ב א מ"י פ"א מה' שבת הלכה יט ופי' מה' שגגות הלכה א סמג ענין יג: **בא ב מיי' פ"ג מה' שבת** הלכה יט סמג לאין סה: **בב ג ד מיי' פ"ו מה' שגגות** הלכה ט:

בג ה ד מיי' פ"ג מה' שבת הלכה יג: **בד ז מיי' פ"ו מה' שגגות** הלכה ד:

רב נסים גאון

אפי' לרבנן גמליאל דאמר אין ידיעה לחצי שיעור. בסוף פ' הבבנן (דף קה) חלק רבן גמליאל סבר בין ההכמלים בככות שתי אותיות בשתי העלמות. ובגמ' גרסי במאי קמילפני רבין גמליאל סבר אין ידיעה לחצי שיעור, וכבר פירשנו אותה בפרק כלל גדול (דף קב.) אמר רב ביבי בר אבאי אף אבן נמי תנינא יש אוכל אכילה אחת וחיובי עליה ארבעה חטאות ואשם אחד. ומשכחת לה במסכת כריתות בפרק אמרו לו אכלת חלב וזון (דף יג.) ופירשו יג. חטאות בוני על עיקר המשנה שבתחלתו זו המסכת, שלושים ושש כריתות בתורה ואלו הן טמא שאכל את הקדש והאוכל חלב ודם ונותר ופיגול, והאכל והעושה מלאכה ביום הכפורים כו', ואמרו על אלו חיובין על דונן כרת ועל שגגתם חטאת. ומי שאכל חלב והוא נותר מן הכפורים ביום הכפורים חיוב חטאת משום טמא שאכל חלב הקדש משום חטאת תולב וחסאת משום אוכל נותר [הכפורים חזר ד' חטאות, וחיובי אשם מעילות כמו שאמר המכור (ויקרא ה) נפש כי תמנוול מעל ב' חטאתה בשגגה, וכדתנן (משלי דף יח) הנהגה שהו דפרוטו מן הקדשך מעל, ואילו היה שחור ואכל את הקדשך בשגגה נתחייב אשם מעילות. **סליק פרק הזורק**

רבינו חננאל (תמשיך)

וחזר ונעלם ממנו וכתב אות שניה שהוא חצי שיעור, ואמרין כלל גדול אמר רבינו כגון שיהיה לו ידיעה בנתיים ורבין גמליאל היא דאמר אין ידיעה לחצי שיעור. אבל הכא אע"פ דהני ד' אמות דשונג בבי' העלמות הן לא דמיא להחם, אלא הכא אם מעביר הוא שהעביר שש אמות בבת אחת עלה אמר רבה פטור, כגון שהעביר אמתים בשונג, ואלתו נוכר והעבירי אמתים אחרות במזיד, ואלתו שכת העבירי אמתים אחרות בשגגה. אמר רבה כגון זה אפילו דמאן דמחייב התם, כגון שכתב אתה אחת בשגגה ולא כתב כלום ונוכר ושבת וחזר וכתב את אחרת, בהא מחייב רבן גמליאל יכדי גמר שיעורא דחיובא ב' אותיות בשונג גמר, אבל הכא דאינון שתי אמות ב' פעמים ב' אמצעיות שהן גמר ד' אמות שיעור החיוב במזיד הוה נמשצתא ידיעת מספקת. ורבה דפטור לא פטר אלא במעביר דקאמר, אבל הכא כי קא גמר שיעורא במזיד מייחייב קא גמר. ואילו זורק כיון שהיתה תחילת הוריקה בשונג אע"פ שגורע לו לאחר שיצאת מידו כיון שאין צידו להחזיר לא חשיב מזיד, וואו זורק הוא, עליה אמר רבא חיוב כגון שזרק שש אמות בבת אחת, בתחילה היה שכת וכשהגיע החפץ לד' אמות נוכר וכשהגיע בסוף ד' אמות רבא כגון זה חיוב. ואפילו

לרבנן דפטרי תתם, ואילו התם לעניין הכותב ב' אותיות בבי' העלמות היה צידו שלא לכתוב את שניה, וכיון שחזר ושבת אין השניה מצטרפת עם הראשונה, אבל הכא כיון שזרק יבש וזריקתו ללכת שש אמות, כיון שאין צידו להחזיר את הזורק ואקבע מהן בשונג, אע"פ שיש ביניהן שתיים שחייב בשונג הרי ארבעה מצטרפות וחיוב עילתן. ורבא לא מחייב אבל אורוק דהא ארבעה תתם הוא וצידו אבל הכא לאו צידו, ואילו מעביר בידו הוא. ויתאול לררבה דפטרי במעביר, ויתאול לררבה דמחייב בזורק. **רבא זרק ונחה בפי הכלב או בפי הכבשן** כיון שחזר אוקימנא כיון שהן היתה מחשבתו מעיקרא לנוח בפי הכלב או בפי הכבשן, ומותר דקתני קטטה אחר או כלב או שנשרפה פטור ביולא איכוון לכך ומשום דלא נעשית מחשבתו הוא דפטור. ואע"ג דבעינן עקירה ונחתה במקום ד' ופי' הכלב אין בו ד', כיון דאחשביה ליה חלא כאלו אית ביה ד'. ומסייע עלה לרב ביבי מהא דתנן בכריתות פרק אמרו לו שנים אכלת חלב חלב אוכל אכילה אחת וחיוב כו', קתני מיהא שאם הוציאו ואכלו חיוב ואע"פ שלא תניחו צ"י מקום (ו), אלא כיון שחזר עקרו ונתיחו בתוך פיו חיוב. ואקשינן והא אין דרך חיוב הוצאה בכך, כלומר אין דרך החיוב אלא בעקריה במקום ד' ונחתה במקום ד', אלא כיון דאחשביה לאחזריה בפיו מחשבתו משיר לפיו כאלו מקום ד' על ד' הוא. ה"י כיון דאחשביה לפי כלב או לפי הכבשן מחשבתו משויא ליה מקום. ולא פליגי רבנן עליה דר"ם שחיוב אלא כן אמרו לו אינו [מן השס, כלומר מי מניין ד חטאות אכילה, אבל הוצאה לאו משום אכילה חיוב אלא משום הוצאה, ובהחזויא תפילין נמי אמרינן דכיון דאחשביה הוה ליה מקום: **הדרן עלך הזורק**